

Arrest

**nr. 105 191 van 18 juni 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. PERDIEUS die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 december 2011 en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 18 januari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 23 februari 2012.

1.3. Op 14 december 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd diezelfde dag aangetekend verzonden.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadzjiekse origine te zijn. U bent een 26 à 27-jarige analfabete soennitische moslim, die geboren werd in het dorp Pashaye in het district Paghman van de provincie Kabul in Afghanistan, waar u ook opgroeide en verbleef tot uw vertrek. Uw vader heet N.(...) M.(...). Hij is landbouwer. Uw moeder heet Alia. Zij is huisvrouw. Naast drie zussen, die alle drie getrouwd zijn, heeft u ook een jongere broer. U heeft nooit school gelopen, spreekt Dari en werkte als landbouwer op de gronden van uw familie. Uw familie woont nog steeds in het district Paghman, ook in Kaboel heeft u familieleden.

U verklaarde dat commandant Mumtaz – de neef van commandant en Afghaans parlementlid Rasul Sayyaf – ongeveer 7 à 8 jaar geleden jullie familiaal aandeel van de gemeenschapsgronden in Chamtala in beslag heeft genomen. Ongeveer 4 jaar en een half geleden wilde hij hetzelfde doen met uw gronden in Alam Khani. U verklaarde dat strijders van commandant Sayyaf een basis hebben op een berg vlakbij Alam Khani. U kreeg via uw dorps hoofd de vraag van commandant Mumtaz of u uw gronden niet wilde verkopen. Uw dorps hoofd voegde er aan toe dat u zich samen met uw vader diende aan te bieden op het districtskantoor om deze zaak te bespreken. Uw dorps hoofd zei dat u zeker op dit verzoek moest ingaan, omdat commandant Sayyaf u anders zeker zou oppakken. U vertelde dat u niet naar het districtskantoor bent gegaan. In de plaats besloot u dat u Afghanistan maar beter kon verlaten. Daarnaast noemde u een tweede probleem dat aan de basis lag van uw vertrek. U verklaarde dat de taliban mensen vragen om zelfmoordaanslagen te plegen tegen commandant Sayyaf. U kreeg deze vraag van Naqibullah, een verre achterneef uit Pakistan. Hij vroeg u om met hem samen te werken om een zelfmoordaanslag te plegen op commandant Sayyaf. U zei hem dat u hier niet aan wilde meewerken. Hij antwoordde u 'dat jullie elkaar wel nog zouden zien'. U vertelde dit aan uw vader. Hij zei u dat u heel voorzichtig moest zijn.

Ongeveer 4 jaar geleden verliet u Afghanistan. U reisde met de hulp van verschillende mensensmokkelaars via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 14 december 2012 aankwam en de volgende dag asiel aanvraagde.

Bij terugkeer vreest u zowel vervolging door commandant Mumtaz en commandant Sayyaf, als rekrutering door de taliban voor een zelfmooraanslag.

Ter staving van uw asielrelaas legde u een kopie van uw 'taskara' (Afghaanse identiteitskaart) neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn. U legt immers geen enkel concreet bewijs voor van de feiten die de kern van uw asielrelaas vormen én uw verklaringen zijn onvoldoende overtuigend om op zich bewijs te vormen.

Deze beslissing valt uiteen in drie delen. Eerst wordt de evaluatie voor bescherming op basis van uw verklaringen over het grondconflict dat uw familie heeft met commandanten Mumtaz en Sayyaf besproken. Hierna wordt uw vraag voor bescherming op basis van uw verklaringen over uw gedwongen rekrutering door de taliban beoordeeld. Tot slot gaat het CGVS over tot de evaluatie van de beschermingsstatus die een Afghaanse asielzoeker kan krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst.

Ten eerste, wordt op basis van uw verklaringen over de grondconflicten die uw familie zou hebben met commandanten Mumtaz en Sayyaf door het CGVS geconcludeerd dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat deze feiten waarvoor u uw land van herkomst heeft verlaten, ressorteren onder de criteria van de Vluchtelingenconventie (meerbepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep). Immers, u hiernaar gepeild, stelde u dat de grondconflicten die u had met de hierboven vermelde lokale commandanten aan de basis lagen van uw vertrek uit Afghanistan ('(...) dat we anders sowieso het risico liepen om opgepakt te worden door de mensen van Mumtaz. Dan heb ik besloten om het land te verlaten.' - CGVS, p. 8). Deze problemen zijn gemeenrechtelijk van aard. De commandanten waren immers louter uit op uw gronden en dit niet omwille één van de bovenvermelde criteria. Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat de lokale autoriteiten u bescherming zouden hebben willen ontzeggen omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie (CGVS, p. 10). Er dient dan ook te worden geconcludeerd – zoals al werd opgemerkt – dat de door u aangehaalde asielmotieven niet ressorteren onder de Conventie van Genève. Tevens wenst het CGVS op te merken dat er

geen redenen zijn om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. Er bestaat immers geen reëel risico op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. De volgende vaststellingen wijzen in deze richting:

U verklaarde meermaals dat commandant Mumtaz de gronden van uw familie in beslag heeft genomen ('Veel mensen van Paghman hebben gronden in Chamtala. Mumtaz heeft veel van die gronden in beslag genomen.' - CGVS, p. 9). Het lijkt het CGVS uiterst onwaarschijnlijk dat commandant Mumtaz u in dit geschil zou viseren. Hij heeft de gronden van uw familie immers reeds lang in handen ('Chamtala is ongeveer 7 à 8 jaar geleden.' - CGVS, p. 11). Volgens het CGVS lijkt dit geschil dan ook een gestreden strijd. Het lijkt dan ook weinig aannemelijk dat commandant Mumtaz of Sayyaf zijn hand ervoor zou omdraaien om u – als één van de vele benadeelde landeigenaren (CGVS, p. 9) persoonlijk te viseren en te vervolgen. De vaststelling dat u niks is overkomen in de tijd tussen het grondconflict in Chamtala en het grondconflict in Alam Khani ('Alam Khani is ongeveer 4 jaar geleden.' - CGVS, p. 11), lijkt dit te bevestigen.

Het CGVS wenst ook op te merken dat u verklaarde dat u geen eigendomsdocumenten heeft van de gronden in Chamtala ('Wij hebben geen akte van die grond in Chamtala, dat is niet van één persoon of zo. Dat is gemeenschappelijk, iedereen heeft er een stuk. Wij hebben dat geërfd.' - CGVS, p. 10). Hierdoor lijkt het weinig waarschijnlijk dat u bij terugkeer naar Paghman in de problemen zou komen, omdat juridisch gezien u of uw familie op geen enkele wijze nog aanspraak maken op deze gronden. Commandant Mumtaz heeft dus alle troeven in handen om de gronden in zijn bezit te houden en hoeft dus niet terug te vallen op intimidatie of geweld om zich te verdedigen – te meer omdat u verklaarde dat commandant Mumtaz zelf een akte gemaakt heeft van de gronden in Chamtala ('Mumtaz heeft daar een akte van gemaakt.'). Op basis van deze redenering stelt het CGVS dat het weinig waarschijnlijk is dat commandant Mumtaz of Sayyaf geweld tegen u of uw familie zou gebruiken bij terugkeer.

Wat het grondconflict in Alam Khani betreft, verklaarde u dat commandant Mumtaz deze zaak op het districtskantoor wenste te bespreken. U vertelde ook dat uw dorpshef er op aandrong om op deze uitnodiging in te gaan ('Het dorpshef zei dat we ons moesten aanmelden bij het district. Dat we moesten gaan, dat we anders sowieso risico liepen om opgepakt te worden door de mensen van Mumtaz.' - CGVS, p. 8). Los van het feit dat het vreemd overkomt dat u niet voor deze meer voor de hand liggende oplossingsstrategie koos (u werd immers gewoon uitgenodigd voor een gesprek CGVS p.12), maar wel voor de drastische beslissing om uw land en familie achter te laten, meent het CGVS dat u alle gevaar bij terugkeer kan vermijden door eventueel in te gaan op het aanbod van commandant Mumtaz en hem uw grond bij Alam Khani te verkopen. Dat u verklaart dat u die grond niet wou verkopen omdat u geen geld nodig had (CGVS, p.11) staat immers in schril contrast met de door u voorgehouden vrees. Overigens kan hierbij nog aangestipt worden dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u rechtstreeks bedreigd werd omwille van uw gronden in Alam Khani.

Los daarvan wil het CGVS ook opmerken dat het weinig aannemelijk lijkt dat u bij terugkeer naar Afghanistan door commandant Mumtaz of commandant Sayyaf geïsoleerd zou worden. U verklaarde immers zelf dat er tussen het grondconflict bij Alam Khani en uw vertrek uit Afghanistan 4 à 5 maanden zaten (CGVS, p. 11). Dit gegeven doet wenkbrauwen fronsen. Men kan er immers toch vanuit gaan dat indien commandant Mumtaz of commandant Sayyaf u zouden willen treffen, ze hier in deze lange tussenperiode werk van gemaakt zouden hebben. De vaststelling dat dit niet gebeurde ondermijnt dan ook op ingrijpende wijze de ernst van uw vrees voor mogelijke vervolging bij terugkeer. Het feit dat uw familie nog steeds in Paghman woont (in het bezit van eigendomsaktes) en niet geïsoleerd wordt bevestigt bovenstaande vaststellingen (CGVS, p.2,3,8). Dat u stelt dat u als enige geïsoleerd wordt in het grondconflict komt gezien het feit dat de eigendomsaktes zich bij uw ouders bevinden weinig overtuigend over (CGVS, p.12). Dat uw vader mee uitgenodigd werd op het districtshuis lijkt eerder het tegendeel aan te tonen (CGVS, p.13).

Hoewel het CGVS niet betwist dat uw familie in het verleden mogelijkerwijze geconfronteerd werd (net als zovele anderen in de regio Paghman – zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier) met grondconflicten, wordt op basis van bovenstaande vaststellingen geconcludeerd dat uzelf hier geen actuele vrees ten opzichte van actoren in Afghanistan kunt uitputten. Bij gevolg kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4 §2, a en b worden toegekend.

Ten tweede, wordt ook uw vraag voor bescherming op basis van uw verklaringen over uw gedwongen rekrutering door de taliban negatief beoordeeld, omdat het CGVS geen geloof hecht aan deze verklaringen. Het komt immers meer dan onwaarschijnlijk over dat de taliban u deze eis op een dergelijke manier zouden presenteren. Uit specifieke landeninformatie (zie SRB 'Rekrutering door gewapende groepen', toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt

georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Afghanistan-specialist Giustozzi stelt zelfs dat de concrete bedreiging van families om zonen als strijder te leveren, uitzonderlijk is (zie SRB 'Rekrutering door gewapende groepen', toegevoegd aan het administratieve dossier). Dat u op de manier die u beschrijft door hen benaderd werd voor een gedwongen rekrutering is dan ook weinig overtuigend.

Tevens valt ook op dat uw relaas over deze feiten bijzonder vaag is. U gevraagd hoe die aanslag op commandant Sayyaf precies in zijn werk zou gaan, wist u geen volledig beeld te schetsen van de modus operandi, noch wat uw taak hierbij precies zou zijn (CGVS, p. 13,14). U gevraagd hoe uw verre achterneef met deze vraag bij u terecht kwam, gaf u een louter hypothetisch antwoord dat niet alleen vaag maar ook bijzonder vrijblijvend in de oren klinkt ('Misschien dacht hij dat ik tegen Sayyaf was, omwille van mijn problemen. Misschien heeft hij dat daarom aan mij gevraagd.' - CGVS, p. 14). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat u eigenlijk veronderstellingen maakt die u niet kan staven met concrete informatie, wat de indruk wekt dat u eerder uw fantasie laat spreken dan dat uw verklaringen steunen op werkelijk gebeurde feiten. Dat uw neef u na uw weigering hem te helpen antwoordde 'we zullen elkaar nog zien' kan immers bezwaarlijk als een échte dreiging aanzien worden.

De som van deze elementen doet dan ook het sterke vermoeden ontstaan dat u uw relaas over de door u verklaarde grondconflicten, waarmee uw familie in het verleden mogelijkerwijze geconfronteerd werd, heeft aangedikt met een verzonnen relaas over een nakende gedwongen rekrutering.

De vaststelling dat u over uw rekrutering bij de taliban slechts vage, speculatieve en weinig plausibele verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van documentaire bewijzen van deze gebeurtenis laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de door u verklaarde rekrutering. Bij gevolg kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4 §2a en b worden toegekend.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw 'taskara' (Afghaanse identiteitskaart) neer. Dit document toont uw identiteit en nationaliteit aan. Hieraan wordt echter niet getwijfeld. Het CGVS wil echter wel volledigheidshalve opmerken dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, diploma's, paspoorten, etc...) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier).

Ten derde, kan een Afghaanse asielzoeker naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, district Paghman te worden beoordeeld. Het CGVS concludeert dat er wat u betreft geen obstakels zijn om terug te keren naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, hetzij naar Paghman hetzij naar de nabijgelegen hoofdstad Kabul.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats.

Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit deze analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009. Deze tendens zette zich door. Op één ernstig incident na in december 2011, blijkt uit een analyse tot en met mei 2012, dat de provincie Kabul opvallend rustig was. Voor het district Paghman werden er in de periode van verslaggeving geen gewelddadige incidenten gemeld, mede door een sterke aanwezigheid van politie en veiligheidstroepen in de regio (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012).

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Paghman van de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Kabul, district Paghman geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Ook wat de hoofdstad Kaboel betreft dient de veiligheidssituatie te worden beoordeeld gezien het CGVS oordeelt dat u daar eveneens terecht kunt.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd.

Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig "middel" formuleert verzoeker zijn grieven als volgt:

"Met betrekking tot de vluchtelingenstatus

Volgens artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (...).

Vluchteling is elke persoon die (...).

Daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève moeten: (...)

De hierboven genoemde daden van vervolging kunnen onder meer de vorm aannemen van : (...)

Verzoeker heeft een gegronde vrees voor vervolging op grond van zijn bezit van de Afghaanse nationaliteit, in combinatie met het zijn van een etnische Tadzjiek, wonende in het district Paghman, alwaar hij samen met andere personen gronden bezit in Chamtala, die gemeenschappelijk zijn. De gegrondheid van deze vrees kan niet ontkend worden op basis van de verklaringen die verzoeker aflegde.

Bovendien blijft verzoeker erbij dat hij werd benaderd door de Taliban om een zelfmoordaanslag te plegen.

Met betrekking tot de motivering

Het Commissariaat-generaal komt tekort aan zijn motiveringsplicht.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat zijn verklaringen over de motieven die aan de basis liggen van zijn vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn, aangezien verzoeker geen enkel concreet bewijs van de feiten die de kern van zijn asielrelaas vormen kan voorleggen.

Verzoeker kan inderdaad geen materieel bewijs kan bijbrengen van zijn vrees, stelt dat hij te goeder trouw is in zijn verklaringen en blijft bij zijn asielrelaas, waarvan hij zijn verklaringen bevestigt en herneemt.

Verzoeker werpt op dat dient te worden vastgesteld dat het relaas geen tegenstrijdigheden bevat doch wordt afgewezen verzoeker niet bij machte is om bepaalde details te verstrekken.

Verzoeker, die slechts beperkt geschoold is, kan niet worden verweten dat hij niet meer details of ondersteunende bewijselementen naar voren kan brengen.

Gelet op de precaire omstandigheden waarin verzoeker Afghanistan is moeten ontvluchten, kan verzoeker bovendien niet verweten worden dat hij geen ondersteunende documenten kan voorleggen tot staving van zijn beweringen.

In tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gesteld is verzoeker van oordeel dat zijn verklaringen over het grondconflict met commandanten Sayyaf en Mumtaz, gelet op de omstandigheden waarin verzoeker op dat ogenblik verkeerde wel als overtuigend moeten worden beschouwd.

In dit kader moet er op worden gewezen dat de Raad reeds meermaals geconfronteerd werd met dergelijke conflicten in dezelfde regio, waarbij ook commandant Sayyaf betrokken was (bijvoorbeeld: RvV 10 september 2012, nr. 87 252; RvV 31 mei 2012, nr. 82 314; RvV 31 mei 2012, nr. 82 323; in al deze arresten werd de beslissing van het CGVS vernietigd).

In dit kader heeft de raad reeds vastgesteld vast dat "Sayyaf en zijn mannen en de daden die zij stellen of de misdaden die zij plegen/pleegden die betrekking hebben op grondconflicten in het district waar verzoeker vandaan komt zeer belangrijk zijn. Dit doet vermoeden dat Sayyaf en de connectie met grondconflicten in Paghman bestaat(RvV 10 september 2012, nr. 87 252 - stuk 3)

Het CGVS haalt in haar beslissing geen verdere informatie aan met betrekking tot de persoon van Sayyaf en/of de daden die hij en/of zijn mannen pleegden/plegen in Paghman en welke impact dat heeft op de inwoners van dit district. Verzoeker meent dan ook dat zijn verklaringen niet afdoende werden onderzocht, rekening houdende met de concrete situatie in zijn district van herkomst (in die zin: RvV 10 september 2012, nr. 87 252).

Krachtens artikel 39/2, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet (...).

Het CGVS verwijt verzoeker bovendien dat hij, door niet in te gaan op de uitnodiging tot een gesprek met een van de commandanten maar in plaats daarvan het land te verlaten niet voor de meest voor de hand liggende oplossing koos. Verzoeker betoogt dat hij slechts beperkt geschoold is zodat het aannemelijk is dat hij, mede door de stress op dat moment, niet verweten kan worden op het gegeven ogenblik in de geschetste omstandigheden de achteraf door het CGVS als "meest voor de hand liggende oplossing" beschouwde niet heeft gekozen.

Dat het CGVS meent dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoeker bij terugkeer naar Paghman in de problemen zou komen, aangezien verzoeker niet in het bezit is van eigendomsdocumenten van de betreffende grond kan niet als afdoende motivering worden beschouwd. Verzoeker heeft verklaard dat de eigendom van de gronden gemeenschappelijk is. Door te stellen dat verzoeker door het ontbreken van een formele eigendomstitel niet met problemen kan worden geconfronteerd lijkt geen rekening te houden met de Afghaanse juridische context.

Verzoeker werpt hierbij op dat ons Belgische of Europese samenlevingsmodel zonder meer wordt geprojecteerd naar de Afghaanse situatie om het asielaanvraag van verzoeker hieraan te toetsen, waaruit volgens hem blijkt dat de verplichting tot zorgvuldigheid in zijn geheel niet in acht wordt genomen.

Bovendien wijst verzoeker op het feit dat de tekst van de bestreden beslissing foutief 14 december 2012 vermeldt als datum van indiening van de asielaanvraag. Verzoeker meent dat hierdoor de waarde van het geheel van de uiteengezette motivering minstens subjectief wordt aangetast. Dit wordt te meer bevestigd door het feit dat, wat betreft de motivering van de weigering van de subsidiaire bescherming, de beslissing als een standaarddocument lijkt over te komen, dat geen rekening houdt met de concrete situatie van verzoeker.

Gelet op het voorgaande motiveert het CGVS de conclusie dat er geen gegronde vrees tot vervolging bestaat in hoofde van verzoeker niet voldoende.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming

Indien het Commissariaat terecht zou menen dat verzoeker niet in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus, dan moet verzoeker, op basis van zijn individuele verhaal en de hierboven uiteengezette elementen en te meer omwille van de algemene veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst in ieder geval toch de subsidiaire bescherming moeten worden toegekend.

Volgens artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (...)

Ernstige schade bestaat uit : (...)

Het risico onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst en de bedreiging van zijn leven als gevolg van een binnenlands gewapend conflict kan in casu niet worden ontkend.

Bovendien kan niet redelijk worden beweerd dat er voor burgers in het district Paghman van de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Het staat niet ter discussie dat verzoeker afkomstig is uit Paghman, gelegen in de provincie Kabul.

Het CGVS steunt haar oordeel over de veiligheid voor de burgers in deze regio in grote mate op een rapport uit 2010, dat niet meer actueel te beschouwen is.

De meer actuele vaststellingen die worden aangehaald door het CGVS (CEDOCA) lijken momenteel ook achterhaald door meer recente feiten

Er bereiken ons dagelijks nog nieuwsberichten over burgerslachtoffers in de provincie Kabul. Ook in district Paghman werden recent nog burgerslachtoffers gemeld in de pers (stuk 4).

Door iMMAP werden bovendien samen met US AID de burgerslachtoffers van dergelijke incidenten die hebben plaatsgevonden in september 2012 (de maand waarin de beslissing van het CGVS werd genomen) in kaart gebracht, (stuk 5).

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat er in de Balkh provincie en meer bepaald in Mazar-e-Sharif wel degelijk een actueel reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van

hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Bovendien haalt het CGVS in haar beslissing geen verdere informatie aan met betrekking tot de persoon van commandanten Sayyaf en/of Mumtaz en/of de daden die hij en/of zijn mannen pleegden/plegen in Paghman en welke impact dat heeft op de inwoners van dit district. Verzoeker meent dan ook dat zijn verklaringen niet afdoende werden onderzocht, rekening houdende met de concrete situatie in zijn district van herkomst (in die zin: RvV 10 september 2012, nr. 87 252)."

In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de Raad hem de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, A, lid 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) toe te kennen, hem de subsidiaire bescherming toe te kennen of minstens de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker levert in zijn "middel" kritiek op de motieven van de bestreden beslissing waardoor hij in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 14 december 2012, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *a.w.*, nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

In zoverre verzoeker opwerpt dat zijn relaas geen tegenstrijdigheden bevat, doch wordt afgewezen omdat hij niet bij machte is om bepaalde details te verstrekken, wijst de Raad erop dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Waar verzoeker nog argumenteert dat hij slechts beperkt geschoold is en hem niet kan verweten worden dat hij niet meer details of ondersteunende bewijselementen kan naar voren brengen, wijst de Raad erop dat zelfs van een persoon met een beperkte opleiding verwacht kan worden dat hij omtrent belangrijke feiten in zijn leven, die mee de essentie uitmaken van zijn asielaanvraag, voldoende correcte, coherente en duidelijke informatie kan geven (cf. RvS 15 maart 2005, nr. 142.153).

2.5. Het louter opwerpen dat verzoeker ter goeder trouw is in zijn verklaringen en dat hij zijn verklaringen bevestigt en herneemt, kan bezwaarlijk beschouwd worden als afdoende weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing. De Raad wijst erop dat het louter aanhalen van een vrees

voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172). Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing, doch deze motieven worden niet *in concreto* weerlegd, zoals blijkt uit wat volgt.

2.6. De bestreden beslissing, waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, is in de eerste plaats gestoeld op de vaststelling dat de grondconflicten die verzoekers familie zou hebben met de commandanten Mumtaz en Sayyaf problemen van gemeenrechtelijke aard zijn die als dusdanig niet onder de criteria van het vluchtelingenverdrag ressorteren. De commissaris-generaal acht het daarenboven uiterst onwaarschijnlijk dat commandant Mumtaz verzoeker in dit geschil zou viseren, aangezien deze de gronden van zijn familie reeds jarenlang in handen heeft en het geschil dan ook gestreden lijkt, en verzoeker in de tijd tussen het grondconflict in Chamatala en het grondconflict jaren later in Alam Khani niks is overkomen. De commissaris-generaal stelt dat het gelet op verzoekers verklaring geen eigendomsdocumenten te hebben van die gronden in Chamatala, weinig waarschijnlijk is dat verzoeker bij een terugkeer naar Paghman in de problemen zou komen aangezien juridisch gezien hij of zijn familie op geen enkele wijze nog aanspraak kunnen maken op die gronden. Commandant Mumtaz heeft dus, zo wordt in de bestreden beslissing opgemerkt, alle troeven in handen om die gronden in zijn bezit te houden en hoeft dus niet terug te vallen op intimidatie of geweld om zich te verdedigen, te meer gelet op verzoekers verklaring dat Mumtaz zelf een akte van die gronden heeft gemaakt. Wat het grondconflict in Alam Khani betreft, acht de commissaris-generaal het vreemd dat verzoeker niet voor de voor de hand liggende oplossingsstrategie koos door in te gaan op de uitnodiging om de zaak op het districtskantoor te bespreken, doch daarentegen de drastische beslissing nam om zijn land en zijn familie achter te laten. Daarnaast is de commissaris-generaal van mening dat verzoeker alle gevaar bij terugkeer kan vermijden door eventueel in te gaan op het aanbod van commandant Mumtaz om aan hem zijn grond bij Alam Khani te verkopen. Verzoekers verklaring dat hij de grond niet wou verkopen omdat hij geen geld nodig had, staat, zo wordt in de bestreden beslissing gesteld, in schril contrast met de door hem voorgehouden vrees. In de bestreden beslissing wordt tevens opgemerkt dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij rechtsreeks bedreigd werd omwille van zijn gronden in Alam Khani. Los hiervan merkt de commissaris-generaal ook op dat het weinig aannemelijk lijkt dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan door commandant Mumtaz of commandant Sayyaf geïntimideerd zou worden. Hij wijst in dit verband op het feit dat volgens verzoeker er tussen het grondconflict bij Alam Khani en zijn vertrek uit Afghanistan vier à vijf maanden zaten en hij in die periode geen enkel probleem met voornoemde commandanten kende. Daarnaast wijst hij op het feit dat verzoekers familie nog steeds in Paghman woont en niet geïntimideerd wordt. Verzoekers verklaring dat hij als enige geïntimideerd wordt in het grondconflict komt, zo wordt geoordeeld, weinig overtuigend over gelet op het feit dat de eigendomsaktes zich bij zijn ouders bevinden en zijn vader mee werd uitgenodigd voor het gesprek op het districtshuis. De commissaris-generaal betwist, verwijzende naar zijn informatie toegevoegd aan het administratief dossier, niet dat verzoekers familie, net zoals zovele anderen in de regio Paghman in het verleden, mogelijkerwijze geconfronteerd werd met grondconflicten, doch concludeert dat verzoeker zelf hier geen actuele vrees ten opzichte van (voornoemde) actoren in Afghanistan uit kan putten. Voorts hecht de commissaris-generaal geen geloof aan verzoekers verklaringen over zijn gedwongen rekrutering door de Taliban. Hij acht de door verzoeker beschreven wijze waarop hij door hen zou zijn benaderd voor een gedwongen rekrutering weinig overtuigend, noch waarschijnlijk in het licht van de informatie waarover hij beschikt en welke aan het administratief dossier werd toegevoegd. Bovendien zijn verzoekers verklaringen over die feiten, zo wordt in de beslissing gesteld, zeer vaag, speculatief en weinig plausibel en kan het antwoord van zijn neef, wiens voorstel hij weigerde, dat 'ze elkaar nog wel zouden zien' bezwaarlijk als een echte dreiging worden aanzien. Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de beslissing geoordeeld dat de veiligheidssituatie in het district Paghman waarvan verzoeker verklaart afkomstig te zijn, net zoals in de stad Kabul niet van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van die bepaling van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal ziet dan ook geen obstakels voor verzoeker om terug te keren naar hetzij Paghman, hetzij naar de nabijgelegen Afgaanse hoofdstad.

2.7. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift, zo stelt de Raad vast, nagenoeg geen enkele ernstige poging om voormelde, in punt 2.6. beknopt weergegeven motieven waarop de bestreden beslissing steunt *in concreto* te weerleggen.

2.8. Hij beperkt zich thans tot het herhalen van eerdere verklaringen, tot het verwijzen naar enkele arresten van de Raad en naar enkele door hem als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde artikelen, en tot het formuleren van algemene en allerm minst ernstige kritiek. Hij laat verschillende pertinente motieven uit de bestreden beslissing evenwel geheel ongemoeid. Zo brengt hij niets in tegen de pertinente overweging uit de bestreden beslissing dat de grondconflicten die zijn familie met de commandanten Mumtaz en Sayyaf zou hebben gemeenschappelijke problemen betreffen die als dusdanig buiten het toepassingsgebied van het vluchtelingenverdrag ressorteren. Deze vaststelling blijft dan ook onverminderd gehandhaafd.

2.9. Verzoeker stelt dat in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gesteld hij van oordeel is dat zijn verklaringen over het grondconflict met commandanten Sayyaf en Mumtaz, gelet op de omstandigheden waarin hij op dat ogenblik verkeerde, wel als overtuigend moeten worden beschouwd, dat de Raad reeds meermaals werd geconfronteerd met dergelijke conflicten in dezelfde regio, waarbij ook commandant Sayyaf betrokken was en in een arrest nr. 87 252 van 10 september 2012 vaststelde *“Sayyaf en zijn mannen en de daden die zij stellen of de misdaden die zij plegen/pleegden die betrekking hebben op grondconflicten in het district waar verzoeker vandaan komt zeer belangrijk zijn. Dit doet vermoeden dat Sayyaf en de connectie met grondconflicten in Paghman bestaat”*, dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing geen verdere informatie aanhaalt met betrekking tot de persoon van Sayyaf en/of de daden die hij en/of zijn mannen plegen/pleegden in Paghman en welke impact dat heeft op de inwoners van dit district en dat hij dan ook meent dat zijn verklaringen niet afdoende werden onderzocht, rekening houdende met de concrete situatie in zijn district van herkomst.

Met betrekking tot verzoekers verwijzing naar enkele van 's Raads arresten, waarvan hij er één als bijlage aan zijn verzoekschrift voegde, benadrukt de Raad vooreerst dat de door verzoeker geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft.

De Raad wijst er ook op dat *in casu* het bestaan van commandant Sayyaf en de connectie met de grondconflicten niet wordt betwist, integendeel, de commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing op dat *“Hoewel het CGVS niet betwist dat uw familie in het verleden mogelijkerwijze geconfronteerd werd (net als zovele anderen in de regio Paghman – zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier) met grondconflicten, (...)”*. De commissaris-generaal betwist aldus niet dat verzoekers familie in het verleden mogelijkerwijze net zoals zovele anderen in de regio Paghman geconfronteerd werd met grondconflicten. In de bestreden beslissing wordt in dit verband ook verwezen naar informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 10, map Landeninformatie, artikelen *“Sayyaf rejects land grab accusations”* en *“People of Paghman protest against Sayyaf”* van respectievelijk 29 juli 2006 en 30 juli 2006).

Het feit dat in de bestreden beslissing niet rechtsreeks wordt verwezen naar informatie over, noch uitvoerig wordt ingegaan op de persoon en activiteiten van Sayyaf of diens entourage, betekent geenszins dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met voormelde informatie die hij hierover heeft en waarvan een kopie als bijlage aan het administratief dossier werd gevoegd.

Echter weet verzoeker niet *in concreto* aannemelijk te maken dat hij een persoonlijke en actuele vervolging dient te vrezen ten aanzien van de commandanten Mumtaz en Sayyaf omwille van grondconflicten, zoals de commissaris-generaal terecht motiveert in de bestreden beslissing op basis van pertinente motieven, die door verzoeker, zo blijkt uit onderhavig arrest, niet met valabele argumenten worden weerlegd. De pertinente overwegingen van de commissaris-generaal dat het weinig aannemelijk lijkt dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst door voornoemde commandanten zou worden gevisieerd aangezien ze hem met rust lieten en niets tegen hem ondernamen in de lange periode tussen het grondconflict in Alam Khani en zijn vertrek uit Afghanistan een vier- à vijftal maanden later, en zijn familie nog steeds in Paghman woont en niet wordt gevisieerd, en dat hij elk eventueel gevaar bij terugkeer kan vermijden door eventueel in te gaan op het aanbod van commandant Mumtaz om hem zijn grond in Alam Khani te verkopen, laat hij, net als de pertinente overweging uit de bestreden beslissing dat zijn verklaring dat hij die grond niet wou verkopen omdat hij geen geld nodig had in schril contrast staat met zijn voorgehouden vrees, nagenoeg geheel ongemoeid. Hij brengt er niets ernstigs en concreets tegen in en deze pertinente motieven uit de bestreden beslissing blijven derhalve onverminderd overeind. Verzoeker kan aldus niet dienstig verwijzen naar de door hem aangehaalde

arresten noch kan hij dienstig aanvoeren als zou de verwerende partij zijn verklaringen niet afdoende hebben onderzocht rekening houdende met de concrete situatie in zijn district van herkomst.

2.10. Waar verzoeker nog van mening is dat de motivering van de commissaris-generaal dat het weinig waarschijnlijk is dat hij bij terugkeer naar Paghman in de problemen zou komen, aangezien hij niet in het bezit is van eigendomsdocumenten van de betreffende grond, niet afdoende is, dat hij heeft verklaard dat de eigendom van de gronden gemeenschappelijk is en dat door te stellen dat hij door het ontbreken van een formele eigendomstitel niet met problemen kan geconfronteerd worden geen rekening wordt gehouden met de Afghaanse juridische context, dat ons Belgische of Europese samenlevingsmodel zonder meer wordt geprojecteerd naar de Afghaanse situatie om zijn asielrelaas hieraan te toetsen en dus niet voldaan is aan de zorgvuldigheidsplicht, gaat hij voorbij aan het geheel van de motieven dienaangaande. Immers stelt de verwerende partij niet enkel dat *“Het CGVS wenst ook op te merken dat u verklaarde dat u geen eigendomsdocumenten heeft van de gronden in Chamtala (‘Wij hebben geen akte van die grond in Chamtala, dat is niet van één persoon of zo. Dat is gemeenschappelijk, iedereen heeft er een stuk. Wij hebben dat geërfd.’ - CGVS, p. 10.). Hierdoor lijkt het weinig waarschijnlijk dat u bij terugkeer naar Paghman in de problemen zou komen”*, doch motiveerde waarom hij voorgaande stelde en dit als volgt: *“omdat juridisch gezien u of uw familie op geen enkele wijze nog aanspraak maken op deze gronden. Commandant Mumtaz heeft dus alle troeven in handen om de gronden in zijn bezit te houden en hoeft dus niet terug te vallen op intimidatie of geweld om zich te verdedigen – te meer omdat u verklaarde dat commandant Mumtaz zelf een akte gemaakt heeft van de gronden in Chamtala (‘Mumtaz heeft daar een akte van gemaakt.’). Op basis van deze redenering stelt het CGVS dat het weinig waarschijnlijk is dat commandant Mumtaz of Sayyaf geweld tegen u of uw familie zou gebruiken bij terugkeer.”* Deze door de verwerende partij aangehaalde, pertinente redenen waarom het weinig waarschijnlijk is dat hij die over geen eigendomsdocumenten beschikt bij terugkeer naar Paghman in de problemen zou komen, worden door verzoeker niet weerlegd.

2.11. Verzoeker meent dat het hem gezien de preciaire omstandigheden waarin hij zijn land van herkomst diende te ontvluchten niet verweten kan worden dat hij geen ondersteunende documenten ter staving van zijn beweringen kan voorleggen. Echter, verzoeker verliet blijkens zijn verklaringen Afghanistan reeds in 2008 en verblijft sinds midden december 2011, oftewel inmiddels bijna anderhalf jaar, in België. Uit zijn verklaringen blijkt ook dat hij nog contact heeft met zijn ouders (gehoorverslag CGVS, p. 14). Zij zouden, zo vermoedt hij, in het bezit zijn van de aktes van hun gronden in Alam Khani en Dal-e-Qayon. Verzoeker vermoedt eveneens dat zijn vader destijds met betrekking tot het conflict over hun grond in Alam Khani een oproepingsbrief kreeg van het dorps hoofd waarin zij beiden werden uitgenodigd om zich op het districtshuis aan te bieden (*Ibid.*, p. 8 en 12). Nu verzoeker zijn land van herkomst reeds een vijftal jaar geleden verliet en hij sindsdien nog contact hield met zijn ouders, kan hij het totaal gebrek aan enig begin van bewijs van die beweerde documenten of van ander mogelijk bewijsmateriaal ter staving van zijn relaas bezwaarlijk ernstig toeschrijven aan de preciaire omstandigheden waarin hij destijds Afghanistan moest ontvluchten. Verzoeker toont bovendien niet aan, noch maakt enigszins aannemelijk ooit een ernstige poging te hebben ondernomen om stavingsstukken te (proberen te) verkrijgen.

2.12. Verzoekers huidig verweer dat hij slechts beperkt geschoold is, verklaart geenszins waarom hij met betrekking tot het grondconflict inmiddels ongeveer vijf jaar geleden in Alam Khani niet inging op de uitnodiging van commandant Mumtaz om die zaak op het districtskantoor te bespreken, doch daarentegen de zeer drastische beslissing nam om zijn land van herkomst te verlaten en zo alles en iedereen inclusief zijn familie achter te laten. Immers, zo stelde de commissaris-generaal ook terecht vast, blijkt nergens uit zijn verklaringen dat hij ooit rechtsreeks werd bedreigd omwille van die gronden in Alam Khani. Verzoeker kende overigens nooit persoonlijk een probleem met commandant Mumtaz of met commandant Sayyaf. Eerstgenoemde nam, zo blijkt uit zijn verklaringen, een drie- à viertal jaar eerder de gronden van zijn familie in Chamtala in beslag, doch hijzelf kende nadien geen enkele aanvaring met hen. Het is, zo merkte de commissaris-generaal dan ook zeer pertinent en terecht op, bijzonder vreemd dat verzoeker niet voor de gemakkelijkste en meest voor de hand liggende oplossing koos door eenvoudigweg het verzoek van commandant Mumtaz in te willigen om samen met zijn vader de eventuele verkoop van hun gronden in Alam Khani op het districtskantoor te bespreken, doch daarentegen verkoos om zijn land te ontvluchten, een uitermate ingrijpende gebeurtenis in en met een enorme weerslag op zijn leven. Dit geldt des te meer nu het dorps hoofd er sterk op had aangedrongen om op de uitnodiging van commandant Mumtaz in te gaan en hem had gewaarschuwd dat hij anders het risico zou lopen om door diens handlangers te worden opgepakt. Door niet te gehoorzamen vergrootte verzoeker dus zelf de kans gevisieerd of bedreigd te worden door en problemen te krijgen met voornoemde commandant. Het behoeft verzoeker, die op dat moment toch al rond de twintig jaar oud

was en dus over enige levenservaring beschikte, geen enkele scholing om in te zien en te beseffen dat hij zo voor de moeilijkste en meest risicovolle oplossing koos. Verzoeker ontvluchtte overigens, zo blijkt uit zijn verklaringen, niet halsoverkop Afghanistan, doch verbleef er nog een vier- à vijftal maanden (gehoorverslag CGVS, p. 11). Hij kan dan ook bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de stress van het moment hem tot zijn beslissing bracht om zijn land te verlaten. In de periode van enkele maanden had hij immers voldoende bedenktijd om alsnog in te gaan op het verzoek van commandant Mumtaz om over de gronden in Alam Khani te praten.

2.13. Het feit dat in de bestreden beslissing onder punt A bij de bespreking van verzoekers feitenrelaas foutief wordt vermeld dat verzoeker op 14 december 2012 in België aankwam en de dag nadien asiel aanvraag, terwijl dit in werkelijkheid een jaar eerder was, betreft duidelijk een materiële vergissing, zo blijkt ook uit het gegeven dat bovenaan op de bestreden beslissing wel de juiste datum van verzoekers asielaanvraag wordt weergegeven, met name "15/12/2011" (bestreden beslissing, p. 1 bovenaan). Deze vergissing is, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, dan ook geenszins van aard om enigszins afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

2.14. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niets inbrengt tegen de concrete motieven uit de bestreden beslissing dat aan zijn verklaringen over zijn gedwongen rekrutering door de Taliban geen geloof kan worden gehecht. Hij beperkt zich louter tot de stelling dat hij wel degelijk door de Taliban werd benaderd om een zelfmoordaanslag te plegen. Het louter herhalen van zijn asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter, zo wordt vastgesteld, geheel in gebreke blijft.

2.15. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.16. Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan hij zich ook niet steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekers kritiek hieromtrent gaat derhalve niet op.

2.17. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.18. *In casu* wordt door de commissaris-generaal op grond van de informatie waarover hij beschikt en waarvan een kopie als bijlage aan het administratief dossier werd gevoegd (stuk 10, map Landeninformatie), geoordeeld dat er voor verzoeker geen obstakels zijn om terug te keren naar Afghanistan, hetzij naar Paghman, hetzij naar de nabijgelegen hoofdstad Kabul, alwaar de situatie, zo wordt geoordeeld, niet van aard is dat burgers er actueel een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de vreemdelingenwet lopen.

2.19. Verzoeker is het niets eens met die appreciatie van de commissaris-generaal. Waar verzoeker meent dat deze zijn oordeel over de veiligheid voor de burgers in zijn regio van herkomst grotendeels steunt op een rapport uit 2010, dat niet meer actueel te beschouwen is, gaat verzoeker uit van een gedeeltelijke of verkeerde lezing van de motivering van de bestreden beslissing omtrent de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst. Immers motiveert de bestreden beslissing dat het rapport het de UNHCR van 17 december 2010 nog steeds in rekening wordt genomen. De commissaris-generaal motiveert dienaangaande dat nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden, dat bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, het UNHCR adviseert dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere

regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van onder andere de actuele en betrouwbare informatie over de asielzoekers vroegere verblijfplaats. Vervolgens maakt, zo blijkt uit de bestreden beslissing, de commissaris-generaal een analyse van de veiligheidssituatie betreffende het district Paghman, provincie Kabul en de hoofdstad Kabul, gebaseerd op informatie daterend van 15 juni 2012 en 11 juli 2012. Aldus blijkt afdoende dat de concrete analyse van de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst door de commissaris-generaal geschiedde op basis van informatie daterend van 15 juni 2012 en 11 juli 2012.

2.20. De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde artikels hebben betrekking op één incident in Paghman in augustus 2012 waarbij een bomaanslag op een bus het leven kostte aan acht burgerslachtoffers, en is dan ook niet van aard om bovenvermelde objectieve, zeer gedetailleerde en uitgebreid gedocumenteerde informatie van het Commissariaat-generaal omtrent de veiligheidssituatie in Paghman, waar de situatie relatief rustig is mede door een sterke aanwezigheid van politie en veiligheidstroepen, en de nabijgelegen hoofdstad Kabul in een ander daglicht te stellen. De door verzoeker aangebrachte artikels doen net als het bijgevoegde algemene plannetje van USAID geen afbreuk aan de evaluatie van de commissaris-generaal van de situatie in het district Paghman en in de Afghaanse hoofdstad in het licht van voormelde bepaling van de vreemdelingenwet.

2.21. Overigens is het erg bevreemdend dat verzoeker in zijn verzoekschrift eerst oppert dat zijn afkomst uit het district Paghman, gelegen in de provincie Kabul, niet ter discussie staat, doch vervolgens de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet in *“de Balkh provincie en meer bepaald in Mazar-e-Sharif”* aanhaalt, welke thans totaal niet ter zake doet.

2.22. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.23. Nu zij op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, blijven de verscheidene pertinente motieven uit de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, allen onverminderd overeind, en de Raad maakt hen tot de zijne. De bestreden beslissing blijft aldus in zijn geheel gehandhaafd.

In zoverre verzoeker de zorgvuldigheidsplicht geschonden acht, benadrukt de Raad dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 10) en dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 23 februari 2012 de kans kreeg om zijn nieuwe elementen uiteen te zetten, aanvullende bewijsstukken neer te leggen en zich te laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215).

De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden; het zorgvuldigheidsbeginsel evenmin.

Het enig middel is ongegrond.

2.24. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.25. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER